

ПОДОРОЖ ДО ВІС У ПАРИЖІ

Я спланував поїздку й повідомив Chanel, що буду в Парижі за три тижні.

Окрім цієї єдиної інформації, якою я з нею поділився, вона залишалася стриманою й небагатослівною, типова француженка. Більше вона нічого не питала.

Час мого від'їзду підпорядковувався цілком певній логіці.

Я мав отримати свою щомісячну пенсію — 351 євро, — і з цими грошима міг би поїхати. Справжнє питання було не в тому, чи я можу поїхати, а в тому, як.

Я подзвонив другові, який регулярно водив вантажівки міжнародними рейсами, і ми домовилися, що він мене підвезе.

Проте, перш ніж погодитися, я мав знати, що він везе. Якби причіп виявився навантаженим худобою, мені довелося б миритися із запахом.

В одному Мати Gillette ніколи не поступалася своїм дітям: проблема ніколи не сидить у голові; вона існує лише в діях, що творять рішення.

Для ночівлі я знайшов кімнату на кількох за містом. Вона коштувала дванадцять євро на день.

Місце було біля кінцевої станції лінії метро, і дорога до міста коштувала б лише три євро на день.

Моє перебування тривало б не більше трьох днів — не з власного вибору, а за планом.

Поки мій друг-далекобійник закінчить доставку в Брюсселі, я вже буду готовий до зворотної дороги, і цього разу мене не хвилюватиме, що він везе.

Нарешті настав день від'їзду.

О другій ночі дружина спитала, куди я йду.

Вона побачила мене з валізою на коліщатах, у звичайному одязі.

Я сказав їй, що мені випала нагода піти на зустріч, пов’язану з роботою, хоча я гадки не мав, яку посаду мені можуть запропонувати.

Я сподівався, що з моєю кваліфікацією найвищою доступною посадою буде, мабуть, комірник.

Я нічого не вибиратиму. Я просто погоджуся, якщо мені сподобається.

Еудженіо поставив вантажівку на початку дороги, що вела до мого дому.

Щойно я до нього дійшов, моєю першою турботою було дізнатися, що він везе.

Ви не повірите. Причіп віз пластик для BIC Belgium, де з нього мали виготовляти ручки.

Ахахахах.

За тридцять дві години дороги з Реджо-Калабрії до Парижа ми зупинялися лише на автострадних заправках — по пальне, поїсти й сходити до туалету.

Тим часом Еудженіо раз у раз міняв документи тахографа. Щоразу, як він це робив, у паперах з’являлося ім’я іншого водія. За кермом завжди був Еудженіо. А система реєструвала шістьох різних водіїв.

Уже цього було досить, щоб зрозуміти: я опинився всередині системи, яка не працює як слід, і це було єдине рішення, яке люди знайшли, щоб зменшити витрати.

Зрештою ми дісталися передмість Парижа.

Еудженіо висадив мене біля станції метро — тієї самої станції, яку мені доведеться знову знайти, коли настане час вертатися додому.

Він спитав мене, куди я йду.

Я відповів: «Іду зустрітися з кількома жінками».

Він подивився на мене й сказав: «Сила сексу».

Ferdinando